

Categoria B

EL SIS DE PIQUES

És tard ja, els ulls estan cansats, m'alce de la cadira, encenc el llum de la cuina, agafe un got d'aigua i finalment decidisc que ja n'hi ha prou. Així que després d'hidratar-me torne a la taula del meu escriptori, agafe els papers i les carpetes, les guardo en un lloc segur, apague el llumet i em dirigisc al llit fins que tanque els ulls.

Em desperte, sufocada, ja són les huit del matí, i sols em queden quinze minuts per a acudir al judici. El meu client m'estarà esperant, no em convé arribar tard. Aleshores sona el telèfon, em sobresalte i la tassa salta damunt els documents i les proves fins deixar-les totes banyades. Les agafe i me'n vaig al jutjat. La sala està plena de gent i el meu client està nerviós. Li ho comente i aquest queda bocabadat i comença a penedir-se d'haver-me elegit, cridant. Intente tranquilitzar-lo, però, òbviament, no sorgeix efecte. A continuació entra el jutge. Estic nerviosa i no sé què fer. Podria haver fet fotocòpies però no vaig tindre temps, i ara, possiblement, condemnarien un innocent. Així transcorre el temps fins arribar l'hora d'acabar. En aquest moment diuen el veredict.

Necessite vacances, no puc cometre més errors en la meua carrera. L'avió ja ha aterrat a l'aeroport de Manises, tinc la maleta preparada per a dirigir-me a una casa rural. L'edifici sembla molt familiar i clàssic, amb un piano i vitrines amb peces antigues de ceràmica, també té una llar molt confortable. Un foc roig il·lumina tota la saleta aportant una agradable sensació. Hi ha altres hostes: un estudiant de medicina anomenat Jaume Serra; una dona major, la senyora Blanch; una parella; i l'últim, un jove polonès, Andrzej Czajkowski. Aquest m'ha cridat l'atenció, no sé per quina raó, em recorda a algú. El meu últim client també era polonès, però massa casualitat...

M'instal·le a l'habitació. Té vistes del carrer, està molt ben arranjada i m'agrada molt la seua decoració amb un quadre al capçal del llit, una televisió menuda, i una llumeneta que em servirà per a llegir el llibre que duc guardat. Però després de sopar decidisc quedar-me al costat de la llar amb els meus veïns durant aquestes vacances. Andrzej es troba llegint un llibre en polonès, *Solaris d'Stanisław Lem*. La senyora Blanch i la parella estan mirant la televisió; més tard arriben els altres i comencem a presentar-nos. Cadascú conta la seua història. En acabar de narrar la meua vida, l'Andrzej diu una frase que m'estranya: "Vosté és advocada, no? Em sembla com si fóra una mena de joc, on les fitxes, en aquest cas, no són trossos de plàstic, sinó persones de carn i ossos, on una persona aliena decideix, no creuen?" I després de veure les nostres cares de sorpresa canvia de tema: "Per cert, coneixen el joc de cartes, de ...?"

Després s'alça a per les cartes i l'estem esperant pensant què pot ser aquest joc.

Ja estic ací —diu ell. Aquest joc ens el vam inventar el meu germà i jo—continua. Es juga amb les cartes de pòquer, cada símbol és una cosa. El trèbol la sort, la pica la mort o pèrdua, el cor l'amor, i el diamant les riqueses. Cadascú té una carta assignada, la carta que li aparega simbolitzarà la sort que correrà eixa persona. Per exemple, si Jaume agafa la carta de riqueses i sort... —S'apropa a ell i de l'orella li trau una moneda. A continuació reparteix les cartes, i, seguidament, la senyora Blanch descobreix la seua, la de riqueses i mort, com es pot combinar? Aleshores li diu que mire en la butxaca per buscar una moneda que tenia, ella diu que no la té i Andrzej li contesta que és la del senyor Serra. Nosaltres quedem impressionats. Sols volia ensenyar els trucs de màgia que havia après—diu ell mentre riu. Jo mire les meues cartes i són un sis de piques i l'as, també de piques. Això significaria mort. Podria ser tot una broma, però jo estic inquieta.

Avui estem a dia 1 d'agost, m'aprove a agafar el diari, és molt estrany, em trobe un paperet on posa **cinc dies**. Jo em pregunte què és i mire el calendari. Què podria significar? En un últim instant veig la carta de 6 de piques, pense en el significat de les piques, però per què a mi? Resolc deixar—ho córrer.

Desperta ja el 3 d'agost. Afortunadament passa tot el dia sense novetats, potser sols estava al·lucinant sobre el sis de piques, les cartes i, segons el joc d'Andrzej, el seu significat. Ja em retire a la meua cambra, em prepare per entrar al llit, però decidisc agafar un llibre per a viatjar cap a un altre univers, i poder oblidar-me de les preocupacions. Per un moment vull ser un *satèl·lit sense rumb en la galàxia*, com diu una cançó d'Aspencat. Obric la novel·la *La màquina del temps*, agafe el punt de lectura, i hi ha un número escrit, **és el número tres**.

Són les sis del matí del dia sis, em trobe a la casa rural preparant-ho tot per escapar ràpidament. Vaig a l'habitació i agafe les maletes i els bitllets de tren cap a un lloc ben lluny de tot. Aquests porten escrit: "Massa tard, per jugar, he perdut molts anys de la meua vida amb la persona més important i l'únic familiar viu. És un joc, sols un joc".

El meu cor va a cent per hora, vaig a eixir, però allí, plantat a la porta, Czajkowski, comença a parlar.

— Te'n recordes de Szczesny, el teu últim client? Era el meu germà, l'únic familiar que em quedava viu. Va ser acusat per un assassinat que no va cometre, tot per jugar amb la llibertat de les persones, perquè eixe és el teu ofici. El van condemnar a tres anys a una presó perduda i si va eixir lliure no vaig poder comunicar-me amb ell.

— Va ser un error — dic jo

— Tot és un joc, sols un joc!

Agafa un revòlver i m'apunta. "Segur que el teu germà siga on siga no voldria que ho feres. Jo puc contactar amb gent per trobar informació sobre el teu germà, jo puc

ajudar-te!”

No vol escoltar, sembla que va a prémer el gallet i la bala impactaria directament en mi. Se sent un fort soroll. Estic viva? Com pot ser? No m'ha disparat a mi, sols ha trencat un vidre. Li done les gràcies, ell se'n va. Mai havia estat tan prop del precipici, i, per sort, no he caigut.

Han passat dos mesos d'aquelles vacances, he investigat molt sobre on es troba el germà, finalment he descobert que és en un poble aïllat de la població Al poc de temps Andrzej m'envia una carta. Allí em conta que ja s'ha reunit amb el seu germà i que, amb les seues paraules: “ Podríem veure'ns tots tres i jugar a algun joc, sols un joc”.

Estel·la Micó